

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 3. 2021, sp. zn. 14 To 25/2021, ECLI:CZ:VSPH:2021:14.TO.25.2021.1

Číslo: 1/2022

Právní věta:

Při rozhodování soudu o odložení předání k trestnímu stíhání do ciziny je namístě vedle okolností demonstrativně vyjádřených v § 210 odst. 1 z. m. j. s. vzít do úvahy i to, že z hlediska obecně vnímaného pojmu spravedlnosti je žádoucí, aby vyžádaná osoba vykonala nezanedbatelnou část z uloženého trestu odnětí svobody.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 25.03.2021

Spisová značka: 14 To 25/2021

Číslo rozhodnutí: 1

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Právní styk s cizinou

Předpisy: § 210 odst. 1 z. m. j. s.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Dotčená rozhodnutí:

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 1. 2020, sp. zn. [14 To 158/2019](#), uveřejněné pod číslem 6/2021 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zamítl stížnost, kterou podal vyžádaný A. S. proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 2. 2021, sp. zn. 7 Nt 101/2020.

I.

Rozhodnutí soudu prvního stupně

1. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 2. 2021, sp. zn. 7 Nt 101/2020, bylo rozhodnuto, že podle § 208 odst. 2 a § 210 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ve zkratce „z. m. j. s.“), se předání A. S. (dále též označen jako „vyžádaný“) k trestnímu stíhání do Italské republiky odkládá do doby výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 8. 2020, sp. zn. 80 T 10/2020, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze

dne 14. 1. 2021, sp. zn. 2 To 110/2020, případně do doby jeho propuštění na svobodu z jiného, zákonem předpokládaného důvodu.

2. O odkladu předání vyžádaného rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem k návrhu státní zástupkyně v rámci zjednodušeného předání A. S. k trestnímu stíhání do Italské republiky pro trestný čin podle čl. 110, čl. 628 odst. III, č. 1 trestního zákoníku Italské republiky, kterého se měl jmenovaný dopustit skutkem spočívajícím v tom, že vyžádaný A. S. s dalšími spolupachateli měl v srpnu 2019 přepadnout ve městě XY za užití pistole prodavačku ve zlatnictví a odcizit tam 18 ks hodinek Rolex v celkové hodnotě 180 000 euro. Souběžně s předávacím řízením probíhalo v České republice trestní stíhání vyžádaného, ve kterém byl vyžádaný rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 8. 2020, sp. zn. 80 T 10/2020, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 1. 2021, sp. zn. 2 To 110/2020, uznán vinným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody ve výměře 7 let, kterému se vyžádaný aktuálně podrobuje. Konec výkonu uvedeného trestu se předpokládá dne 22. 11. 2026. Vedle toho byl vyžádanému uložen trest vyhoštění na dobu 10 let. V předávacím řízení po poučení vyžádaný prohlásil, že souhlasí s předáním do Italské republiky a vzdal se zásady speciality. O odkladu předání krajský soud rozhodl s odkazem na hlediska, uvedená v § 210 odst. 1 z. m. j. s.

II. Stížnost

3. Proti shora uvedenému usnesení podal vyžádaný ihned po jeho vyhlášení stížnost, kterou po doručení jeho písemného vyhotovení nijak neodůvodnil ani sám, ani prostřednictvím svého obhájce a rovněž neavizoval, že by tak hodlal učinit v pozdější, přijatelné době. Jeho výhrady proti citovanému usnesení tak bylo možné dovodit jen z jeho vyjádření ve veřejném zasedání konaném u krajského soudu. V něm prohlásil, že souhlasí se svým předáním, vzdává se zásady speciality a žádá o předání do Itálie i s ohledem na svůj zdravotní stav ovlivněný nemocí diabetes.

III. Důvodnost stížnosti

4. Vrchní soud v Praze na základě stížnosti vyžádaného přezkoumal výrok napadeného usnesení a řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, a jak je dále uvedeno, neshledal stížnost vyžádaného důvodnou.

5. Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval o návrhu státní zástupkyně na odklad předání v rámci řízení o zjednodušeném předání s ohledem na vyjádření vyžádaného při výsledku před předsedkyní senátu uvedeného krajského soudu dne 3. 12. 2020, že souhlasí se svým předáním do Itálie pro skutek, jak byl popsán v evropském zatýkacím rozkazu italského soudu v Janově, a vzdává se zásady speciality. K rozhodnutí o shora uvedeném návrhu krajský soud nařídil veřejné zasedání a návrh projednal za přítomnosti vyžádaného a jeho obhájkyne. Vyžádaný měl možnost se k uvedenému návrhu vyjádřit a uvést vše, co považoval za podstatné. Stejně tak bylo respektováno jeho právo vyjádřit se k prováděným důkazům, případně navrhopat provedení dalších důkazů. V řízení, které předcházelo vyhlášení usnesení napadeného stížností, nedošlo k žádnému procesnímu pochybení, pro které by zmíněné usnesení nemohlo obstát.

6. O tom, zda má být předání odloženo, nebo naopak má být předání vyžádaného k trestnímu stíhání do Itálie provedeno bez odkladu, rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem po vyhodnocení hledisek uvedených v § 210 odst. 1 z. m. j. s. Jak se uvádí již v odůvodnění napadeného usnesení, v citovaném zákonném ustanovení se demonstrativně vypočítávají zejména závažnost trestného činu, pro který má být osoba předána, závažnost trestného činu, v souvislosti s nímž je o odložení předání rozhodováno, možnost předání této osoby z vyžadujícího státu zpět do České republiky, jakož i

možnost dočasného předání osoby do vyžadujícího státu. Krajský soud uplatnil tato hlediska na daný případ a dospěl k závěru, že skutek, pro který byl vyžádaný v České republice pravomocně odsouzen, je z hlediska provedení a cíle, který jeho pachatelé sledovali, srovnatelný se skutkem, pro který se žádá o jeho předání. Krajský soud zdůraznil, že s ohledem na trest vyhoštění, uložený vyžádanému na dobu 10 let, je žádoucí, aby vyžádaný nejprve vykonal pravomocně uložený trest odnětí svobody. Zároveň zdůraznil, že rozhodnutím o odkladu předání není vyloučeno, aby vyžádaný byl do vyžadujícího státu dočasně předán k jednotlivým úkonům tam prováděného trestního stíhání. Samozřejmě v rozsahu, v jakém to italské právo připouští, lze uvažovat i o účasti vyžádaného na takových úkonech cestou videokonference. Nad rámec hodnocení zmíněných podmínek krajským soudem lze dodat, že vyžádaný byl v České republice pravomocně odsouzen teprve v lednu letošního roku a z hlediska obecně vnímaného pojmu spravedlnosti je žádoucí, aby nikoliv zcela zanedbatelnou část uloženého trestu vykonal ve státě, kde se dopustil závažné úmyslné trestné činnosti.

7. S ohledem na shora uvedené je třeba závěr krajského soudu o splnění podmínek pro rozhodnutí o odkladu předání označit za správný a v souladu se zákonem. Krajský soud vyhodnotil všechna hlediska uváděná v § 210 odst. 1 z. m. j. s. a správně zdůraznil, že výkonem trestu odnětí svobody v České republice nedojde ke zmaření úkonů trestního stíhání pro nedosažitelnost vyžádaného ve vyžadujícím státě. I když v § 210 odst. 1 z. m. j. s. se předpokládá, že o odkladu předání rozhodne soud i s přihlédnutím ke stanovisku soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci, v níž se vede či vedlo v České republice trestní stíhání nebo v níž byl pravomocně uložen trest nebo ochranné opatření, krajský soud neměl takové stanovisko k dispozici. S ohledem na skutečnost, že řízení u zmíněného soudu prvního stupně již skončilo a vyžádaný vykonává uložený trest, přičemž soud, který vedl trestní stíhání v České republice, je totožný se soudem, který rozhodoval o odkladu předání, lze nedostatek takového stanoviska při rozhodování o odkladu označit za vadu, která neměla vliv na výsledné rozhodnutí soudu.

8. V potřebném rozsahu se krajský soud zabýval i další námitkou vyžádaného, že v případě svého předání bude mít k dispozici lepší podmínky pro léčbu diabetu. Nelze tvrdit, že zdravotní služba, poskytovaná vězněným osobám ve stejném rozsahu jako ostatním pacientům – až na výjimky vyplývající z jejich uvěznění, by byla v České republice na horší úrovni než v jiných evropských státech. Navíc, léčebné možnosti uvedené civilizační choroby jsou dostatečně známé a opatření, užívaná k její kompenzaci v jednotlivých státech, jsou plně srovnatelná.

9. Ze shora uvedených důvodů proto Vrchní soud v Praze shledal usnesení napadené stížností jako správné, odpovídající provedeným důkazům. Podmínky odkladu předání posoudil Krajský soud v Ústí nad Labem v souladu se zákonným ustanovením, na jehož obsah poukázal, a vyhlášení uvedeného usnesení předcházelo řízení, ve kterém byla respektována zákonná procesní ustanovení, včetně práva vyžádaného na obhajobu. Již v odůvodnění svého usnesení se krajský soud náležitě vypořádal s argumentací vyžádaného přednesenou ve veřejném zasedání a ve své stížnosti nic nového vyžádaný neuvedl. Vrchní soud v Praze z těchto důvodů podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl stížnost jako nedůvodnou.